

Een heerlijk vilein beeld van de burgerlijke moraal; erg grappig, maar ook **behoorlijk verontrustend** op z'n tijd.

Foto Sanne Peper

Victor of de kinderen aan de macht

Theater

Door Dood Paard.
Tekst: Roger Vitrac.
27/10, Frascati,
Amsterdam.

Manja Topper en Gillis Biesheuvel zijn heerlijk om te zien in de vermakelijke scènes.

Parijs, 12 september 1909. We zijn in het huis van de familie Paumelle. Tegelvloer, weelderige palm, schilderijengalerij – deze mensen zijn in goeden doen. Bourgeois chic, zeg maar. Kort daarop stappen de personages uit hun schilderij en krijgen we een heerlijk vilein beeld van de burgerlijke moraal voorgeschoteld; erg grappig, maar ook behoorlijk verontrustend op z'n tijd.

Dood Paard speelt *Victor of de kinderen aan de macht*, een vaudeville van de Franse schrijver Roger Vitrac uit 1928; na hun succesvolle *Volpone* van vorig seizoen weer een stuk dat in Nederland niet vaak wordt gebracht. In het fraaie decor (dat makers en technici samen ontwikkelden) draait het ook hier om geilheid en machtsmisbruik, dit keer vooral in de beslotenheid van het gezin, de microkosmos die een hele samenleving spiegelt.

Victor, de titelheld, is net 9 jaar geworden en heeft besloten dat hij niet langer het modelkind wil blijven dat hij tot die tijd moest zijn. Hij is helemaal klaar met alle hypocrisie zoals die zich om hem heen manifesteert, en iedereen zal het weten. Dat zijn vader het aanlegt met het dienstmeisje en tegelijkertijd met de moeder van Victors 6-jarige vriendinnetje, bijvoorbeeld. Tijdens een soiree laat hij zich lekker van zijn allerslechtste kant zien.

Dat leidt tot een reeks vermakelijke, sterke scènes waarin iedereen elkaar naar de mond praat, verraadt, slaat en na-aapt. Manja Topper en Gillis Biesheuvel, kernleden van Dood Paard, zijn fijn om te zien als de dulle moeder en de foute vader van Victor, en ook de gastspelers zijn goed op dreef. Ten slotte maakt de gein plaats voor een ongemakkelijk gevoel. En dat is ook goed.

Karin Veraart